

Arrest

nr. 212 343 van 14 november 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN LAER
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 april 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 februari 2018 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 april 2018 met referentienummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN LAER, die loco advocaat M. VAN LAER verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 februari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 42quater §1, 6° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: E. (...)

Voornaam: A. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 08.07.1985

Geboorteplaats: Ijermaouas

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene vroeg het verblijfsrecht aan overeenkomstig art. 40bis, §2,1° van de wet van 15.12.1980. De bijlage 15 werd op 19.01.2018 afgeleverd.

Verder onderzoek heeft intussen uitgewezen dat de voorgelegde huwelijksakte niet als rechtsgeldig kan worden beschouwd.

Gelet op het negatief advies dd. 12.01.2018 van de Procureur des Konings te Antwerpen aangaande het huwelijk:

Ik meen dat er in casu redenen zijn om dit huwelijk te weigeren

A. ONGELDIGHED VAN HET HUWELIJK NAAR MAROKKAANS RECHT

Buitenlandse authentieke akten worden in principe in België erkend zonder dat er een beroep moet worden gedaan op enige procedure (art. 27 § 1 WIPR).

Art. 27 §1 W.I.P.R. schrijft voor dat men op de eerste plaats dient te onderzoeken of de authentieke akte voldoet aan de wettelijke vereisten die gelden in het land waar de akte is opgesteld.

Het toepasselijke recht inzake het huwelijk wordt beheerst door art. 46 WIPR. Krachtens art. 47, §1 WIPR worden "de vormvereisten voor de voltrekking van het huwelijk beheerst door het recht van de staat op wiens grondgebied het huwelijk voltrokken werd".

Wat de geldigheid van het bovenstaand huwelijk betreft, geldt het Belgisch en het Marokkaans recht aangezien mevrouw de Belgische nationaliteit heeft en meneer de Marokkaanse nationaliteit. Indien zij beschikken over de dubbele nationaliteit, Belgisch-Marokkaanse nationaliteit voorziet art. 3 W.I.P.R. dat in voorkomend geval voorrang moet worden gegeven aan het Belgisch recht.

Wat de vormvereisten van het huwelijk betreft, is het Marokkaanse recht in casu van toepassing omdat het huwelijk per dubbele volmacht in Marokko werd afgesloten.

Volgens artikel 17 van het Marokkaanse Familiewetboek wordt het huwelijk gesloten in aanwezigheid van de partijen. Er kan te dien einde echter een mandaat worden gegeven, met toelating van de familierechter die belast is met het huwelijk, volgens de door de wet bepaalde voorwaarden. Er moeten onder meer bijzondere omstandigheden bestaan die de lastgever beletten om het huwelijk persoonlijk te sluiten.

In casu waren beide partijen niet aanwezig op de huwelijksplechtigheid waarbij de huwelijksakte werd ondertekend. De volmachten liggen niet voor. Aangaande de redenen waarom ze per volmacht zijn gehuwd leggen betrokkenen tegenstrijdige verklaringen af:

- meneer zegt dat hij volmacht gaf omdat hij niet over verblijfsdocumenten beschikte waardoor hij niet kon reizen. Het is ongeloofwaardig dat dit motief als reden werd opgegeven T.A.V. de Marokkaanse rechter die toelating verleende om het huwelijk te voltrekken. Evenmin is het waarschijnlijk dat de Marokkaanse rechter omwille van een illegale toestand die zich in het buitenland voordoet toelating zou geven om per volmacht te huwen;

- mevrouw verklaart dat haar vader haar moest begeleiden in de huwelijksprocedure en dat hij omwille van professionele redenen niet aanwezig kon zijn bij de ondertekening van de huwelijksplechtigheid. Niets belette mevrouw om zelf aanwezig te zijn op de plechtigheid ter ondertekening van de huwelijksakte.

Er rijzen dan ook ernstige vragen aangaande de waarachtigheid van het opgegeven motief om per volmacht te mogen huwen.

De rechtspraak neemt aan dat wanneer een volmacht werd gebruikt om te huwen en de toelating om per volmacht te huwen onder valse voorwendselen werd bekomen, niet voldaan is aan de formele geldigheidsvereisten om het huwelijk af te sluiten. Ter ondersteuning van deze stelling verwijst mijn

ambt nuttig naar een vonnis van de Franstalige Familierechtbank te Brussel waarin samengevat het volgende werd overwogen:

“Buitenlandse authentieke akten worden in principe in België erkend zonder dat er een beroep moet worden gedaan op enige procedure (art. 27 § 1 WIPR).

Het toepasselijke recht inzake het huwelijk wordt beheerst door art. 46 WIPR. Krachtens art. 47, §1 WIPR worden *“de vormvereisten voor de voltrekking van het huwelijk beheerst door het recht van de staat op wiens grondgebied het huwelijk voltrokken werd”*.

Wat de vormvereisten van het huwelijk betreft, is het Marokkaanse recht in casu van toepassing. Verzoekster blijkt niet aanwezig te zijn geweest bij de voltrekking van het huwelijk. Zij werd vertegenwoordigd door haar broer, krachtens een volmacht.

Volgens artikel 17 van het Marokkaanse Familiewetboek wordt het huwelijk gesloten in aanwezigheid van de partijen. Er kan te dien einde echter een mandaat worden gegeven, met toelating van de familierechter die belast is met het huwelijk, volgens de door de wet bepaalde voorwaarden. Er moeten onder meer bijzondere omstandigheden bestaan die de lastgever beletten om het huwelijk persoonlijk te sluiten. In casu verbleef verzoekster illegaal in België en werkte zij niet, althans niet legaal. Geen enkele professionele verplichting belette haar dus om het nationale grondgebied te verlaten om in het buitenland te huwen.

De toekenning van de betwiste volmacht was enkel ingegeven door de wil om illegaal in België te blijven en haar vrees om, indien zij naar Marokko zou reizen, hier later niet te kunnen terugkeren, rekening houdend met de onwettigheid van haar verblijf.

In die omstandigheden moet de geldigheid van die volmacht die valse bijzondere omstandigheden inroept en die werd toegekend om een onwettigheid te dekken, in vraag worden gesteld.

Er wordt dus niet rechtens genoegzaam aangetoond dat de door het Marokkaanse recht voorgeschreven vormvereisten in acht werden genomen. Het betwiste huwelijk kan bijgevolg niet erkend worden in België.” (Famrb. Brussel 6 december 2016, Tijdschrift@ipr.be 2017, afl. 1, 80 en <http://www.ipr.be/> (4 mei 2017));

Huidige casus vertoont dan ook grote gelijkenissen met de casus die ten grondslag lag aan voormelde rechterlijke uitspraak.

In casu blijkt de reden die werd opgegeven om per volmacht te mogen huwen, “professionele redenen”, vals is. De toekenning van de betwiste volmacht was enkel ingegeven door de wil om illegaal in België te blijven en de vrees van meneer om, indien hij naar Marokko zou reizen, hier later niet te kunnen terugkeren, rekening houdend met de onwettigheid van zijn verblijf. In die omstandigheden moet de geldigheid van die volmacht die valse bijzondere omstandigheden inroept en die werd toegekend om een onwettigheid te dekken, in vraag worden gesteld. Er wordt dus niet rechtens genoegzaam aangetoond dat de door het Marokkaanse recht voorgeschreven vormvereisten in acht werden genomen. Het betwiste huwelijk kan bijgevolg niet erkend worden in België (Famrb. Brussel 6 december 2016, Tijdschrift@ipr.be 2017, afl. 1, 80 en <http://www.ipr.be/> (4 mei 2017)).

Het mag dan wel zo zijn dat in Marokko veel huwelijken per volmacht worden afgesloten doch dit belet niet dat ook aldaar rechtsregels gelden die moeten gerespecteerd worden. Blijkt dit niet gebeurd te zijn, dan is de huwelijksakte naar Marokkaans recht ongeldig en kan zij ook in België niet erkend worden. Nagaan of de ter erkenning aangeboden akte rechtsgeldig is qua vorm conform de geldende regels in het land waar ze is opgemaakt, is steeds de eerste stap in het erkenningsvraagstuk. Hier mag dan ook niet te laks mee omgesprongen worden.

Voormelde argumentatie volstaat dan ook om te weigeren om het bovenstaand huwelijk in de Belgische rechtsorde te erkennen.

B. STRIIDIGHEID MET DE BELGISCHE INTERNATIONALE OPENBARE ORDE

Art. 21 W.I.P.R. bepaalt dat de toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht geweigerd wordt voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen. Wanneer een bepaling van buitenlands recht

niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast;

Wat de huwelijks toestemming betreft, werd bij art. 12 van de Wet van 4 mei 1999 een artikel 146bis B.W. ingevoegd, dat een materiële IPR-norm inhoudt ten aanzien van huwelijken waarbij een vreemdeling betrokken is.

Art. 146bis B.W. bepaalt: “Er is geen huwelijk wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde”.

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgische rechtsbestel en een miskennis van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 WIPR). Hierbij moet a priori worden nagegaan of de partijen een duurzame levensgemeenschap beogen. Ontbreekt bij één van de echtgenoten de intentie om duurzaam met de andere samen te leven, dan kan tot een schijnhuwelijk worden besloten wanneer het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel samenhangt met andere motieven. Het gebruik van de term “enkel” in art. 146bis BW wijst op een exclusiviteit die niet slaat op de motieven voor het aangaan van een schijnhuwelijk, maar die de uitsluiting van de intentie om een duurzame levensgemeenschap te vormen beklemtoont. Zodra vaststaat dat de intentie van (minstens één van) de echtgenoten niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, gaat het om een schijnhuwelijk (Gent 23 oktober 2014, RVV 2014-2015, p. 1470);

De bewijslast dat het om een schijnhuwelijk gaat ligt bij de Ambtenaar van Burgerlijke Stand en bij uitbreiding bij het openbaar ministerie dat in deze als adviserende instantie een onderzoek voert naar de ware huwelijksintenties van betrokkenen (art. 1315 B.W. juncto art. 870 Ger.W.).

Dit bewijs kan door alle middelen van recht, vermoedens en getuigen inbegrepen worden geleverd (Gent 21 september 2006, NJW 2007, 849, noot G. Verschelden en RABG 2007, 776, noot F. De Bock; Luik (1ste k.) 13 februari 2007, JT 2007, 485 en RRD 2006, 437 (verkort); Gent 15 mei 2008, Tijdschrift@ipr.be 2008, afl. 4, 72; Gent 22 mei 2008, Tijdschrift@ipr.be 2008, afl. 4, 66; Rb. Brussel (12de k.) 7 oktober 2008, Act.dr.fam. 2010, 67; Rb. Brussel 21 april 2009, T.Vreemd. 2009, 238; Rb. Antwerpen 18 oktober 2011, T.Vreemd. 2012, 61, Noot).

De Ministeriële omzendbrief inzake schijnhuwelijken waarin een aantal indicatoren zijn opgesomd, is exhaustief en dus niet limitatief. Niets belet de weigerende overheid rekening te houden met andere indicaties dewelke niet in deze omzendbrief zijn opgesomd om te besluiten dat het te erkennen huwelijk een schijnhuwelijk is in de zin van art. 146bis BW en bijgevolg strijdt met de Belgische nationale en internationale openbare orde (art. 21 WI.P.R.);

Uit het geheel van de hierna vermelde elementen blijkt naar genoegen van recht dat bovenstaand huwelijk is aangetast en de erkenning van het in Marokko afgesloten huwelijk zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde (art. 21 WIPR).

Uit het onderzoek kwamen de hiernavolgende elementen aan het licht die samengenomen een geheel van gewichtige, precieze, samenhangende vermoedens uitmaken dat naar genoegen van recht bewijst dat het hier gaat om een schijnhuwelijk:

- Verblijfsrechtelijk voordeel voor meneer: op 18.07.2017 diende hij een bijlage 19 ter (aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie) in te Antwerpen in functie van zijn Nederlandse echtgenote, mevr. E. M. (...). Vervolgens werd hij in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie, geldig tot 18.01.2018.

Dhr. E. (...) en mevr. E. M. (...) zijn per volmacht in het huwelijk getreden te Al Hoceima, Marokko. De erkenning van bovenstaand huwelijk biedt meneer de mogelijkheid om een permanent verblijfsrecht in Europa te verwerven;

- leeftijdsverschil: meneer is 9 jaar ouder dan mevrouw. Ofschoon dit leeftijdsverschil op zichzelf niet volstaat om te kunnen spreken van een schijnrelatie, vormt dit element in combinatie met de overige elementen in het dossier weldegelijk een indicatie voor schijnrelatie;

- België-route: mevrouw kwam pas zeer recent naar België. Op 26.05.2016 diende zij een bijlage 19 (aanvraag van een verklaring van inschrijving) in te Antwerpen als Europese onderdaan werkzoekende. Op 21.09.2016 werd haar aanvraag geweigerd met een bijlage 20 (beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden) zonder bevel, gezien zij niet tijdig de nodige documenten had binnengebracht. Hierbij kreeg zij alsnog een maand de tijd om de nodige documenten over te maken.

Op 12.12.2016 werd haar aanvraag geweigerd met een bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van 30 dagen, gezien zij geen enkel bewijs overmaakt aangaande de reële kans op tewerkstelling. Deze beslissing werd haar betekend op 29.12.2016. Op 19.01.2017 diende zij een nieuwe bijlage 19 in te Antwerpen als Europese onderdaan - werkzoekende. Op 10.08.2017 werd zij in het bezit gesteld van een E-kaart, als Europese werknemer - loontrekkende, geldig tot 19.07.2022. Het is een gekend fenomeen dat Nederlanders gebruik maken van de soepelere Belgische verblijfsreglementering om hun partner naar Europa te halen. Uit niets blijkt dat mevrouw voordien reeds banden had met België.

Er is bijgevolg sprake van een België-route.

- Huwelijk als formaliteit: beide partijen vonden het kennelijk niet de moeite om de huwelijksakte zelf te ondertekenen. Zij gaven hiertoe beiden een volmacht. Dit wijst erop dat het huwelijk kennelijk niet meer is voor hen dan een vodge papier dat moet dienen om meneer aan een verblijfsvergunning te helpen.

- Familieband: de betrokkenen hebben elkaar leren kennen op 14.06.2014 op het geboortefeest van meneer zijn nichtje (dochter van meneer zijn broer). De voorgenoemde broer is gehuwd met mevrouw haar tante (zus van mevrouw haar moeder). Het is een gekend fenomeen dat huwelijken binnen de familie in ruime zin van het woord worden afgesloten om migratie mogelijk te maken.

- Kennis over mogelijkheid om via huwelijk te migreren: meneer is op de hoogte van de verblijfsrechtelijke voordelen die gepaard gaan met een huwelijk. Drie broers van meneer zijn vermoedelijk aan verblijfsrecht geraakt in Nederland door een huwelijk af te sluiten met tantes van mevrouw (zussen van mevrouw haar moeder). Er lijkt binnen de familie van mevrouw dan ook een traditie van verblijfsgerichte huwelijken te bestaan.

- Onwetendheden:

* Meneer verklaart dat de huwelijksakte werd ondertekend op 09/02/2016. De huwelijksakte werd echter ondertekend op 03/03/2016;

* Meneer denkt dat mevrouw is gestopt met werken bij 'de post' omdat ze last had van haar been (ze moest veel stappen volgens meneer). Volgens meneer heeft mevrouw ontslag genomen. Mevrouw verklaart dat ze elke dag een nieuw contract bij 'de post' voor haar opstelden. Ze hadden alleen iemand nodig voor de maand december, dus hebben ze haar geen nieuw contract gegeven.

De rechtsgeldigheid van dit huwelijk wordt dan ook betwist op basis van artikel 27 W.I.P.R. in combinatie met art. 21 W.I.P.R. (openbare orde vereiste), art. 18 W.I.P.R. (wetsontduiking);

Gelet op het voorgaande weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het voornoemde huwelijk te erkennen. Uit het voorgaande blijkt dus dat het huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap. (arr. RVV, nr. 189065, 28/06/2017: Het steunt niet op een foutieve feitenvinding noch is het kennelijk onredelijk om te oordelen dat, gezien de procureur des Konings een ongunstig advies gegeven heeft over de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte, het huwelijk louter werd aangegaan om er verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen en niet om een duurzame levensgemeenschap te stichten.)

Vandaar dat hier moet worden vastgesteld dat betrokkene het verblijfsrecht heeft bekomen door valse of misleidende informatie te verstrekken. Dit document, in casu de huwelijksakte, was wel degelijk van doorslaggevend belang om het verblijfsrecht te erkennen, vandaar dat overeenkomstig art. 42 quater §1, 6° van de wet van 15.12.1980 heden een einde moet worden gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene.

Aangezien betrokkene nog maar sedert 18.07.2017 in België verblijft, kan men niet stellen dat deze sociaal en economisch geïntegreerd is, daardoor is een onderzoek zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980 overbodig. (Het is niet kennelijk onredelijk te oordelen dat iemand die sinds juli 2017 (in casu 6 maanden) in België verblijft, geen blijk kan geven van een significante sociale en economische integratie die in de weg zou kunnen staan van het nemen van beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van drie maanden. arrest RVV nr. 188 458 dd. 15.06.2017).

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken. De F-kaart van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

"Schending van het artikel 42quater § 1. Machtsoverschrijding. Schending van het artikel 27 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht van 16.07.2004. Schending van het artikel 62 van Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel.

1. Verzoeker stelt vast dat de bestreden beslissing beweert het artikel 42quater § 1, 6° van de Vreemdelingenwet uit te voeren. Deze bepaling luidt zo: (...). Echter, de betrokken burger van de Unie, m.n. mevrouw E. M. (...), beschikt nog steeds over haar verblijfsrecht, en verzoeker ziet dan ook niet in op welke manier het genoemde artikel van toepassing kan zijn op hun situatie. Verderop verplicht hetzelfde artikel de Dienst Vreemdelingenzaken tot het volgende: (...). De bestreden beslissing stelt dat dit onderzoek in casu overbodig zou zijn omdat iemand die nog niet zo lang in België verblijft, zich niet sociaal en economisch geïntegreerd zou kunnen hebben. Hierbij wordt verwezen naar een arrest van uw Raad met een totaal andere feitenconstellatie, waarbij de relatie en de samenwoning waren beëindigd. Het feit dat verzoeker en zijn echtgenote in tegenstelling hiermee nog steeds een gezin vormen (en samen een kind verwachten!) wordt niet besproken, noch werd gevraagd, laat staan gekeken, naar de gezondheidstoestand van verzoeker en de mate van binding met zijn land van herkomst. Het artikel 42quater § 1, 6° en laatste lid werden geschonden.

2. Er is sprake van machtsoverschrijding indien een administratieve rechtshandeling uitgaat van een overheid die daarvoor niet bevoegd werd verklaard door de wet. Het artikel 27 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht laat de Dienst Vreemdelingenzaken toe een buitenlandse huwelijksakte al dan niet te erkennen: § 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid. Artikel 24 is, voor zover nodig, van toepassing. Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23. Het beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft. (...). Wat dit artikel niet toelaat, is om een akte eerst wel en daarna toch niet meer te erkennen, zoals de Dienst Vreemdelingenzaken in dit dossier tracht te doen.

Immers, verzoeker vroeg op 18.07.2017 de gezinshereniging met zijn echtgenote aan. De bestreden beslissing vermeldt een negatief advies van de procureur des Konings dat gedateerd zou zijn op 12.01.2018. Op 19.01.2018 werd de bijlage 15 afgeleverd, een beslissing dus waarbij de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk erkent. (Ook de ambtenaar van burgerlijke stand doet dit trouwens op 07.02.2018, met vermelding van een positief advies van de procureur des Konings.) Op dat moment was alle informatie m.b.t. het huwelijk van verzoeker en zijn echtgenote gekend. Echter wordt op 26.02.2018 de bestreden beslissing genomen, waarbij men probeert terug te komen op de eerdere erkenning die reeds zijn gevolgen heeft gekend in de Belgische rechtsorde (m.n. de registratie van het huwelijk in het rijksregister en de afgifte van een F-kaart aan verzoeker), wat een vorm van machtsoverschrijding inhoudt en aldus onmogelijk is.

3. Het artikel 62 van de Vreemdelingenwet beschermt het hoorrecht:

"§ 1. Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Vanaf de ontvangst van het in het eerste lid bedoelde geschrift beschikt de betrokkene over een termijn van vijftien dagen om de relevante elementen schriftelijk over te zenden. Rekening houdend met de omstandigheden eigen aan het geval kan deze termijn worden ingekort of verlengd, indien dat nuttig of noodzakelijk blijkt te zijn voor het nemen van een beslissing.

De in het eerste lid bedoelde verplichting is niet van toepassing in de volgende gevallen :

1° indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten;

2° indien de bijzondere omstandigheden, eigen aan dit geval, dit in de weg staan of dit verhinderen, omwille van hun aard of ernst;

3° de betrokkene is onbereikbaar."

Aangezien verzoeker niet onder de drie opgesomde uitzonderingen valt had hij de mogelijkheid moeten krijgen om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing hadden kunnen verhinderen of beïnvloeden. De beslissing van de ambtenaar van burgerlijke stand om het huwelijk te erkennen, en het feit dat zijn echtgenote zwanger is, lijken verzoeker twee uiterst belangrijke elementen die hij bij een correcte toepassing van het voormelde wetsartikel zou vermeld hebben en die de beslissing zouden hebben verhinderd. Het artikel 62 van de Vreemdelingenwet werd dan ook geschonden.

4. "De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke bestuurshandeling rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid door het bestuur werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct en zorgvuldig beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen" (R.v.St. 19 augustus 2016, nr. 235 644) De motivering van de bestreden beslissing is gezien het bovenstaande juridisch totaal onbegrijpelijk, waardoor de materiële motiveringsplicht geschonden is.

5. Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitlatingen of gewekt vertrouwen niet beschamen mag. (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1999, 53-54) Uit het vertrouwensbeginsel volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd. (Cass. 14 juni 1999, A.C. 1999, nr. 352; 17 mei 1999, A.C. 1999, nr. 285) Verzoeker en zijn echtgenote konden uiteraard hun geluk niet op toen zij op 19.01.2018 de positieve beslissing inzake de gezinshereniging en de bijlage 15 mochten ontvangen. Deze erkenning van hun huwelijk door de Belgische staat was de kers op de taart nadat zij kort voordien te weten waren gekomen dat ze een kindje verwachtten. De bestreden beslissing, die op de eerdere erkenning van het huwelijk tracht terug te komen, is werkelijk een aanfluiting van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel."

2.2. De bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 42quater, §1, 6° van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

"§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

(...)

6° de minister of zijn gemachtigde trekt het verblijf van de begeleide of vervoegde burger van de Unie overeenkomstig artikel 44 in.

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Artikel 42quater, §1, 6° van de Vreemdelingenwet verwijst naar artikel 44 van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

"§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden intrekken en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Vanaf de ontvangst van het in het eerste lid bedoelde geschrift beschikt de betrokkene over een termijn van vijftien dagen om de relevante elementen schriftelijk over te zenden. Rekening houdend met de omstandigheden eigen aan het geval kan deze termijn worden ingekort of verlengd, indien dat nuttig of noodzakelijk blijkt te zijn voor het nemen van een beslissing.

De in het eerste lid bedoelde verplichting is niet van toepassing in de volgende gevallen :

1° indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten;

2° indien de bijzondere omstandigheden, eigen aan dit geval, dit in de weg staan of dit verhinderen, omwille van hun aard of ernst;

3° de betrokkene is onbereikbaar.”

Verzoeker betoogt in essentie dat de verwerende partij artikel 62, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet heeft geschonden doordat hij niet schriftelijk op de hoogte is gebracht van het voornemen om het verblijfsrecht in te trekken. Verzoeker stelt dat hij de verwerende partij had kunnen meedelen dat zijn echtgenote zwanger was.

Verzoeker voegt een medisch attest bij het verzoekschrift dat stelt “*Zwangerschap VVD 31/07/2018*”.

Uit voornoemd medisch attest kan worden afgeleid dat verzoekers partner reeds zwanger was ruim vóór het nemen van de bestreden beslissing. Het administratief dossier bevat bovendien geen contra-indicatie van “*Het feit dat verzoeker en zijn echtgenote (...) nog steeds een gezin vormen.*”

Met verzoeker kan worden gesteld dat hij niet onder de drie uitzonderingen van artikel 62, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet valt en dat hij de mogelijkheid had moeten krijgen om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing hadden kunnen verhinderen of beïnvloeden. De zwangerschap van verzoekers partner is mogelijk een relevant element in de zin van artikel 62, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij heeft nagelaten een nota met opmerkingen in te dienen.

De Raad wijst erop dat verzoeker ter gelegenheid van zijn verzoekschrift een element aanhaalt en een bewijsstuk voorlegt dat relevant kan zijn bij een beslissing tot intrekking van verblijf. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker vóór het nemen van de bestreden beslissing op enige wijze op de hoogte werd gesteld van het voornemen van de verwerende partij om zijn verblijfsrecht in te trekken. Er blijkt dus niet dat aan de vereiste bepaald in artikel 62, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet werd voldaan.

Verzoeker maakt de schending van artikel 62, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 februari 2018 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC